

brudt mit Løfte, som jeg havde givet, idet jeg mindede om, at jeg havde anmeldt den foreløbige Bevillingslov til Fremlæggelse strax efter, at det Tidspunkt var indtraadt, som jeg havde angivet, nemlig det, da den første Behandling af Finantslovsforslaget for 1886—87 var tilendebragt, og at jeg ikke kunde gjøre for, at der hengik dette Tidsrum af — om jeg huster ret — 6 Dage, før Fremlæggelsen blev sat paa Dagordenen. Hvorfor den ikke blev fremlagt strax, da Rigsdagen kom sammen igjen, har jeg allerede sagt. Det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) ryfter paa Hovedet og mener, at Grunden ikke er fyldestgjørende — ja derom maa jeg overlade Enhver at dømme, jeg har angivet, hvad der for Regjeringen var Grunden dertil. Iøvrigt vil jeg endnu kun tilføie, at jeg tror, at Regjering og dens Benneres Betragtning af Spørgsmaalet om Anvendeligheden af §§ 25 og 49 er saa tilstrækkelig bekendt, at det er noget søgt, naar man nu, som jeg dog maa antage, i den tolvte Time af Forhandlingerne om dette Spørgsmaal vil paa en Maade stille det, som om Sagens Afgjørelse her — dens Henvisning til anden Behandling eller Nægtelsen af Overgang til anden Behandling er afhængig af et Svar paa det Spørgsmaal, der er rettet til mig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein). Der kan jo blive meget rig Veilighed til at komme yderligere ind paa disse Spørgsmaal, naar det interesserer det ærede Medlem og Thinget. Men jeg vil kun fastholde, at jeg tror i Virkeligheden ikke, der kan være nogen Tvivl om de modstaaende Opfattelser af Anvendeligheden af disse to Paragrafer, at der ikke hos et eneste Medlem af Thinget kan være nogen Tvivl om Regjeringens Opfattelse og det ærede Medlems Opfattelse i saa Henseende. Naar han har villet udlede af mine Udtalelser den Slutning, at jeg har erkjendt, at Regjeringen har brudt Grundloven, kan jeg kun dertil sige, hvad jeg allerede har sagt, at det har Regjeringen ikke erkjendt, det erkjender Regjeringen ikke, og det vil Regjeringen ikke erkjende, før den har faaet en lovlig Dom derfor.

Første Viceformand (Høgshov): Folkethingmanden for Thisted Amts 2den Valgkreds har bedt om Ordet. Med Thingets Samtykke (Ophold) skal jeg give ham det.

Sagt: Ja, jeg skal ikke forsøge at spinde Forhandlingerne længere ud eller komme tilbage til de mange hundrede Strids-

spørgsmaal, som i disse Dage have været fremme, men jeg kan heller ikke lade Forhandlingerne slutte uden at nedlægge en aldeles bestemt Protest mod den Fremstilling, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) har givet af Forhandlingerne og deres Resultat. Naar han fremstillede disse Forhandlingers Maal som en Sagen Oplysninger og navnlig Oplysninger hos Regjeringen, saa tilstaar jeg, at jeg under alle Forhandlingerne ikke nogenfinde har kunnet spore denne Stræben efter at faae Oplysninger. Jeg har kun sporet en Sagen Veilighed til at fornærme Regjeringen, og selve Spørgsmaalene have været stillet saaledes frem, at jeg endog har forundret mig over, at Regjeringens Medlemmer have kunnet være tilstede og høre paa dem. Der er Spørgsmaal, som det ikke alene vilde være nedværdigende for den Paagjældende at give Svar paa, men som i sig selv ere en Fornærmelse. Dersom jeg vilde spørge det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, om han høitidelig vilde afgive dette Løfte for Fremtiden at høre op med at lyve, og han ikke svarede derpaa, vilde jeg saa være berettiget til at sige: Da den ærede Rigsdagsmand ikke svarer derpaa, beviser det, at han i Fremtiden vil vedblive at lyve? Det er den Slutning, den ærede Rigsdagsmand uddrog af sit Spørgsmaal til Conferencesprædikanten, og den samme Slutning gjør jeg. Jeg nedlægger Protest imod, at man ad saadaune Snigevie, som disse Forhandlinger efter min Opfattelse i Virkeligheden have været, insinuerer Bestyldninger mod Regjeringen af den Art, den ærede Rigsdagsmand nylig har fremsat.

Første Viceformand (Høgshov): Den ærede Folkethingmand for Dønsø Amts 4de Valgkreds har bedt om Ordet, og med Thingets Samtykke (Ophold) skal jeg give ham det.

Monrad: Jeg anser Parlamentarismen for at ligge saavel i Grundloven af 1849 som i den af 1866. Jeg har altid troet, at den med Nødvendighed maatte udvilde sig af den konstitutionelle Forfatning, men jeg troede tillige, at man maatte give Tid, at Folket maatte modtage en betydelig politisk Udvikling, inden den kunde gjøre sig gjældende og at den maatte gjøre sig gjældende af sig selv. Derfor kunde jeg ikke Andet end misbillige det, da man rejste det parlamentariske Banner, og jeg bekjæmpede det efter Evne, men Ministeriet drev mig over til den anden Side ved at komme ind paa absolutistiske Afveje, saaledes som jeg har